

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 250/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., T., t. č. vo výkone väzby, zastúpeného advokátom JUDr. J. A., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky nevydaním rozhodnutia o ďalšom predĺžení väzby postupom Okresného súdu Trenčín v konaní sp. zn. 4 T 71/06, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 29. júna 2006 doručená sťažnosť M. B., T., t. č. vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním právneho zástupcu z 24. júla 2006 (na základe výzvy ústavného súdu z 12. júla 2006), zastúpeného advokátom JUDr. J. A., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) nevydaním

rozhodnutia o ďalšom predĺžení väzby postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 4 T 71/06.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) podal v jeho trestnej veci 8. júna 2006 okresnému súdu obžalobu z trestných činov podľa ustanovenia § 219 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) účinného do 31. augusta 1999 v spojení s ustanovením § 10 ods. 1 TZ účinného do 31. augusta 1999 a podľa ustanovenia § 247 ods. 2 písm. a), ods. 4 a ods. 5 písm. a) TZ účinného do 31. decembra 2005.

Sťažovateľovi bola uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tpo 12/06-97 zo 7. februára 2006 predĺžená lehota väzby v prípravnom konaní do 10. júna 2006 s tým, že sa menia dôvody väzby, ktoré sú vo veci sťažovateľa dané podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“) účinného od 1. januára 2006. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 86/05 z 1. mája 2005, pričom väzba začala plynúť 29. apríla 2005.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že po uplynutí termínu 10. júna 2006, do ktorého bolo uznesením krajského súdu predĺžené trvanie jeho väzby, absentuje rozhodnutie súdu o ďalšom pokračovaní väzby, čím došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a jeho väzba je po uvedenom termíne nezákonná. Sťažovateľ zastáva názor, že podanie obžaloby krajskou prokuratúrou „nemôže nahradzovať meritórne rozhodnutie súdu o trvaní väzby“.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy nevydaním rozhodnutia o ďalšom predĺžení väzby okresným súdom v konaní sp. zn. 4 T 71/06 a prikázal okresnému súdu konať vo veci podľa osobitných predpisov.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity,“ – rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 130/02.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

V zmysle princípu subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ústavy, ústavný súd má právomoc konať o namietanom porušení základných práv len vtedy, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd. Ak sa sťažovateľ mohol v minulosti, môže v súčasnosti alebo bude môcť domáhať ochrany pred porušením práv, ktoré namieta v konaní pred ústavným súdom, pred všeobecným súdom, potom je v danom prípade vylúčená právomoc ústavného súdu (napr. rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 3/04).

Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 90/03 uviedol: „Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu k všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde tiež vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.“

Vzhľadom na skutočnosť, že vo väzobných veciach majú právomoc rozhodovať primárne všeobecné súdy, ústavný súd nie je oprávnený nahradzovať ich činnosť vlastnými rozhodnutiami. V zmysle platnej legislatívy má sťažovateľ oprávnenie obrátiť sa na všeobecné súdy so žiadosťou o prepustenie z väzby alebo sťažnosťou proti zamietavému rozhodnutiu o takejto žiadosti, ktoré sú povinné o jeho podaniach rozhodnúť. Z uvedeného dôvodu je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu konať v danej veci, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol s poukázaním na nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Z uvedeného dôvodu je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, keď nie je daná právomoc všeobecných súdov – napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 13/01.

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2006